Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Musset, Alfred de.; af Alfred de Musset ; overs. af William Bloch.
Titel | Title:	Marianna : Skuespil i to Akter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andr. Schous Forlag, 1880
Fysiske størrelse | Physical extent:	68 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

A. de Musset

MARIANNA.

1880.

56,-281-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°
1 1 56 0 8 01875 5

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130023209171

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

MARIANNA.

SKUESPIL I TO AKTER

AF

ALFRED DE MUSSET.

KJØBENHAVN.
ANDR. SCHOUS FORLAG.
1880.

I. COHENS BOGTRYKKERI.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

PERSONERNE:

Claudio.
Marianna, gift med Claudio.
Ottavio.
Célio.
Hermia, Célios Moder.
Tibia, Claudios Tjener.
Pippo, Célios Tjener.
Malvolio, Hushovmester hos Hermia.
En Opvarter i Værtshuset.
En Tjener hos Marianna.
To Banditter.

Scenen er i Neapel. — Italienske Kustumer fra Frands d. 1stes Tid.

Første Akt.

En Plads foran Claudios Hus.

Første Scene.

Célio.

Saa Du Marianna?

Pippo.

Ja, Herre!

Célio.

Hvad sagde hun?

Pippo.

Hun var stolt og streng som altid. Hvis man ikke hørte op med at forfølge hende, vilde hun fortælle sin Mand Alt — det var den Besked, jeg fik.

Célio.

Jeg Ulyksalige! Der er Intet tilbage for mig uden Døden! Grusomste af alle Kvinder! . . . Giv mig et Raad, Pippo! Hvad skal jeg gjøre?

Pippo.

Først og fremmest raader jeg Dem, Herre, til ikke at blive længere her . . . for der kommer hendes Mand.

(De trække sig tilbage til Baggrunden.)

Anden Scene.

Claudio. Tibia.

Claudio.

Du er mig jo en tro og hengiven Tjener, Tibia, ikke? . . . Jeg vil betro Dig, at jeg har isinde at hævne mig for en Fornærmelse.

Tibia.

De, Herre?

Claudio.

Ja jeg! Eftersom disse fordømte Guitarer blive ved med at klimpre udenfor min Kones Vinduer. Men bi kun! Enden er ikke endda!

(han opdager Célio og Pippo.)

Kom herhen, Tibia, lad os gaa lidt tilside. Der er Folk derhenne; de kan høre, hvad vi siger . . . Du skal iaften hente mig den Bandit, som jeg har talt til Dig om.

Tibia.

Hvad skal han?

Claudio.

Jeg tror, at Marianna har Elskere.

Tibia.

Tror De, Herre?

Claudio.

Ja. Der er mig en Atmosfære af Elskere rundtomkring mit Hus. Der er ikke En, der gaar naturligt forbi min Dør. Det vrimler med Guitarer og hemmelige Bud.

Tibia.

Kan De da forhindre, at man giver Deres Kone Serenader?

Claudio.

Nej — det kan jeg ikke forhindre . . . men jeg kan stille en Mand bagved Laagen for at støde den Første ned, der træder ind — det kan jeg!

Tibia.

Fy, Herre! Deres Kone har ingen Elskere . . . Det var ligesom De vilde sige, at jeg havde Elskerinder.

Claudio.

Ja, hvorfor skulde Du ikke kunne have det? Du er grim, ganske vist — meget grim endogsaa, — men Du er et godt Hovede.

Tibia.

Det indrømmer jeg!

Claudio.

Ja, der ser Du Tibia, Du indrømmer det selv — nej, der er desværre ingen Tvivl mulig . . . min Skam er almindeligt bekjendt!

Tibia.

Hvoraf slutter De det?

Claudio.

Jeg siger Dig, den er almindelig bekjendt.

Tibia.

Men, Herre, Deres Kone anses i hele Byen for

et Mønster paa Dyd. Hun ser aldrig Nogen hos sig, og hun gaar kun ud, naar hun skal til Messen.

Claudio.

Ja, lad Du mig om det. Jeg er ude af mig selv af Vrede . . . at tænke sig! — efter alle de Foræringer, jeg har skjænket hende . . . Ja, Tibia, Du kan stole paa, jeg pønser i dette Øjeblik paa en forfærdelig Plan, som . . . det er næsten som jeg skulde dø af Smerte!

Tibia.

Aa, vist ikke nej!

Claudio.

Saa? . . . Naar jeg siger Dig en Ting, saa er Du saa god at tro den. Kom med. (De gaa.)

Tredie Scene.

Célio.

Gives der nogen større Ulykke end den, midt i sin Ungdom at gribes af en Kjærlighed uden Haab! Ve den, der giver sig hen i de skjønne Drømme og ikke véd, hvor de føre ham hen, og ikke véd, om han kan vende tilbage! — Blødt henstrakt i en Baad fjernes han lidt efter lidt fra Bredden. Langt borte skimter han grønne Enge, henrivende Steder, sine Drømmes fortryllede Land! Stille drager Bølgerne ham med sig — men naar Virkeligheden vækker ham — ser han, at Maalet, der vinkede ham, ligger fjernt, — fjernt som den Bred, han har

forladt! — Did kan han ikke naa, — tilbage kan han ikke komme!

(Man hører Klang af Instrumenter.)

Hvad betyder dette Optog? . . . Er det ikke Ottavio, jeg seer?

Fjerde Scene.

Célio. Ottavio.

Ottavio.

(Han bærer en lang, aaben Domino over sin Klædning; han har en sort Maske for Ansigtet og en Harlekvinsbrix i Haanden. Henvendende sig til nogle Folk, der ledsage ham, men som man ikke ser.)

Lad det nu være nok, mine Venner! Gaa nu hver til sit. I har gnedet Violen nok for idag! (Til Célio, idet han tager sin Maske af.) Hvorledes behager Eders elskværdige Melankoli at befinde sig idag, min gode Herre?

Célio.

Ottavio! . . . Galning, som Du er! Dine Kinder ere røde af Sminke. Hvorfor bærer Du denne Dragt? Skammer Du Dig ikke? Midt paa Dagen!

Ottavio.

O Célio! Galning, som Du er! Dine Kinder ere hvide af Sorg! Hvorfor bærer Du denne lange, sorte Dragt? Skammer Du Dig ikke? Midt i Karnevalet?

Célio.

Jeg var paa Vejen til Dig.

Ottavio.

Jeg ogsaa! — Hvorledes har mit Hus det? Jeg har ikke set det i otte Dage.

Célio.

Jeg har en Tjeneste at bede Dig om.

Ottavio.

Tal, Célio, min kjære Dreng! — Vil Du have Penge? . . . jeg har ingen! — Har Du Brug for min Kaarde? — Her har Du en Harleqvinsbrix! — Tal! Jeg staar til Tjeneste.

Célio.

Hvorlænge skal dette vare ved? . . . I otte Dage har Du ikke været hjemme! Du tager Livet af Dig, Ottavio.

Ottavio.

Aldrig med min egen Haand, min Ven, aldrig! Jeg vil hellere dø, end tage mig selv af Dage.

Celio.

Det Liv, Du fører, er det ikke saagodt som Selvmord?!

Ottavio.

Forestil Dig en Linedandser, i skinnende Dragt, med Balancerstang i Haanden, svævende midt mellem Himmel og Jord! Rundt om ham en Sværm af ranglende, blege Spøgelser, behændige Rykkere, Slægtninge, Kourtisaner — en hel Legion af Uhyrer, som hænger sig fast i hans Kappe, som griber efter ham

og trækker i ham for at faa ham til at falde! Buldrende Fraser og store Ord dandser omkring ham — en tyk Sky af mørke Varsler blinder ham med deres sorte Vinger . . . Men han fortsætter sit lette Løb! Ser han nedad, saa svimler hans Hoved, ser han opad, saa glider hans Fod! Hurtigere end Vinden iler han afsted — han ændser ikke alle de Hænder, der ere udstrakte imod ham! Ikke en Draabe vil han spilde af det glade Bæger, han holder i sin Haand! — Saadan er mit Liv, min kjære Ven. Billedet ligner.

Célio.

Hvor Du er lykkelig, at Du er gal!

Ottavio.

Hvor du er gal, at Du ikke er lykkelig. — Sig mig engang, hvad fattes Dig?

Célio.

Ro! — Denne milde Sorgløshed, der gjør Livet til et Spejl, hvori Alting afmaler sig — og forsvinder. For mig er Gjæld et Samvittighedsnag. Kjærligheden, der er en Tidsfordriv for Jer, forstyrrer hele mit Liv. — Ak, min Ven! Du fatter ikke, hvad det vil sige at elske som jeg! Mit Studerekammer staar tomt. I en Maaned har jeg vandret omkring dette Hus, Dag og Nat. Hvor lykkelig føler jeg mig ikke, naar Maanen staar op, ved at føre mit lille Musikkorps herhen under disse Træer og

selv slaa Takten, mens jeg lytter til Sangen om Mariannas Skjønhed! — Aldrig har hun vist sig ved sit Vindu — aldrig har jeg set hende støtte sin skjønne Pande mod Jalousiets Tremmer.

Ottavio.

Hvem er denne Marianna? Er det min Kusine?

Célio.

Ja, det er hende! den gamle Claudios Kone.

Ottavio.

Jeg har aldrig set hende, — men min Kusine er hun . . . Claudio er skabt til Allehaande . . . Betro Dig til mig, Célio.

Célio.

Hvert et Middel, jeg har forsøgt, for at tilstaa hende min Kjærlighed, er glippet. Hun kommer fra Klosteret, hun elsker sin Mand og ærer sine Pligter. Hendes Dør er lukket for alle Byens unge Mænd, og der er Ingen, der kan nærme sig til hende.

Ottavio.

Naa, saadan! — Hun er smuk? — Jeg Dumrian! — men ligemeget — Du elsker hende jo! . . . Hvad skal vi finde paa?

Célio.

Kan jeg tale frit til Dig? Vil Du ikke le ad mig?

Ottavio.

Lad Du mig le — og tal frit.

Célio.

Som hendes Slægtning, vil Du blive modtaget i hendes Hus?

Ottavio.

Ja, vil jeg det? . . . jeg véd det ikke! — men vi kan jo sætte, at jeg bliver modtaget. Jeg skal sige Dig, at min berømte Familie just ikke udmærker sig ved noget stort Sammenhold. Vi taler ikke med hinanden — vi skriver hellere. Imidlertid kjender Marianna mig af Navn. Vil Du, jeg skal tale din Sag hos hende?

Célio.

Tyve Gange har jeg forsøgt at nærme mig hende — hver Gang følte jeg mine Knæ skjælve. Blot jeg ser hende, saa snører min Strube sig sammen og det er mig, som jeg skulde kvæles.

Ottavio.

Jeg har følt det selv. Det er, som naar i Skovens Tykning en Hind nærmer sig. Jægeren hører dens lette Trin paa det tørre Løv, Støjen af Bregnernes Blade, der strejfe dens skjælvende Sider, naaer hans lyttende Øre som den lette Raslen af en Kjole — hans Hjerte banker mod hans Vilje — I Tavshed hæver han sin Bøsse — han rører sig ikke — han drager neppe sin Aande.

Célio.

Hvorfor er jeg saadan? Hvorfor kan jeg ikke elske denne Kvinde, som Du, Ottavio, vilde elske

hende, eller som jeg selv vilde elske en Anden? Hvad der gjør Dig glad og lykkelig, hvad der tiltrækker Dig som Magneten Jernet, hvorfor gjør det mig stum og sørgmodig? — Hvem vil kunne sige: dette er Glæde, dette er Sorg! Virkeligheden er kun en Skygge! Kald det Fantasi eller Vanvid, det der giver den dens Skjønhed, — Vanvid og Skjønhed er et og det Samme. — Hvert Menneske gaar igjennem Verden som hyllet i et Slør. Han tror at se Skove, Floder, skjønne Mennesker — hele Naturen viser sig for ham i magiske Farver . . . Ottavio! Ottavio! kom mig til Hjælp!

Ottavio.

Jeg elsker din Kjærlighed, Célio! Den beruser din Hjerne som Syrakuservin. Ræk mig din Haand! Jeg skal staa Dig bi. Vent lidt! Den friske Luft klarer min Hjerne — Ideerne komme. Jeg kjender denne Marianna. Hun afskyer mig, skjøndt hun aldrig har set mig. Det er en lille Dukke, der kun følger sit eget Hoved, — et forkjælet Barn!

Célio.

Gjør hvad Du vil — men jeg besværger Dig: Bedrag mig ikke! det er saa let at bedrage mig! Jeg kan ikke tiltro Andre at handle anderledes end jeg selv!

Ottavio.

Hvad siger Du, om at stige over Muren?

Célio.

Til hvad Nytte, hvis hun ikke elsker mig?

Ottavio.

Skriv hende til.

Célio.

Hun river mine Breve itu eller sender mig dem tilbage.

Ottavio.

Hvad mener Du da om at elske en Anden?

Célio.

Mit Liv tilhører Marianna! Med et eneste Ord af sine Læber kan hun udslukke det eller tænde det i Flamme. Jeg kan bedre dø for hende end leve for en Anden . . . Stille! der kommer hun!

Ottavio.

Gaa tilside! Jeg vil tale til hende.

Célio.

Hvad tænker Du paa! Som Du ser ud! Tør dog dit Ansigt af . . . Du ligner jo en Gal.

Ottavio
(tager sin Domino af).

Saa! nu er det gjort! . . . Galskaben og jeg, min kjære Célio, vi holder alt formeget af hinanden til nogensinde at komme i Strid: Den gjør, hvad jeg vil, og til Gjengjæld gjør jeg, hvad den vil. Hvad det angaar, har Du Intet at frygte. Man

taber ikke saa let Hovedet, naar man ikke har anden Fornuft end sin Fantasi! At lade Skjæbnen raade — det er nu min Maade at tænke paa, og jeg vilde tale til Kongen i dette Øjeblik, som jeg vil tale til din Skjønne.

Célio.

Jeg véd ikke selv, hvad det er, jeg føler! . . . Nej! Tal ikke til hende!

Ottavio.

Hvorfor?

Célio.

Jeg kan ikke sige hvorfor . . . Jeg har en Fornemmelse som om Du vilde bedrage mig.

Ottavio.

Der er min Haand! — Fra jeg kom til Verden og til nu har jeg aldrig bedraget Nogen, — og jeg begynder ikke med min bedste Ven.

(Célio gaar.)

Femte Scene.

Ottavio. Marianna.

Ottavio.

Vend Dem ikke bort, Skjønhedens Prindsesse! Kast et Blik paa den ydmygste af Deres Tjenere.

Marianna.

Hvem er De?

Ottavio.

Mit Navn er Ottavio. Jeg er en Fætter til Deres Mand.

Marianna.

Kommer De for at besøge ham? Træd indenfor! Han kommer strax.

Ottavio.

Jeg kommer ikke for at besøge ham, og jeg træder ikke indenfor — jeg er bange, De vil jage mig ud igjen, naar De hører, hvad der bringer mig hid.

Marianno.

Saa fritag Dem selv for at sige det, og stands mig ikke længer.

Ottavio.

Jeg kan ikke fritage mig derfor og jeg bønfalder Dem om at blive og høre, hvad jeg har at sige: Grusomme Marianna! Deres Øjne har gjort meget Ondt, og Deres Ord ere ikke skabte til at gjøre det godt igjen. Hvad har dog Célio gjort Dem?

Marianna.

Om hvem taler De, og hvad er det Onde, jeg har gjort?

Ottavio.

Det mest grusomme af alle Onder — thi det er haabløst, — det forfærdeligste, thi det er et Onde, der elsker sig selv, og som støder det frelsende Bæger bort, selv om det rækkes af en Vens Haand, — et Onde, der med en Gift, sødere end Ambrosia, bringer

Læberne til at blegne, og som opløser det haardeste Hjerte i en Strøm af Taarer. Det er et Onde, som Alverdens Lægemidler ikke kan lindre, det næres af den Vind, der farer forbi, af Duften af en falmet Rose, af Omkvædet paa en gammel Sang, det suger Lidelse i sig af Alt, hvad der omgiver det, som Bien suger Honning af alle Havens Planter.

Marianna.

Og Navnet paa dette Onde?

Ottavio.

Lad den nævne det, som er værdig til at udtale det. Deres Drømme maa hvidske det til Dem, Foraaret maa lære Dem det at kjende. Søg det en dejlig Aften, og De vil finde det paa Deres Læber. Navnet kan ikke skilles fra Ondet selv.

Marianna.

Er det farligt at sige? er det smitsomt, siden det skræmmer den Tunge, der taler til dets Gunst?

Ottavio.

Er det saa sødt at høre, siden De forlanger det saa ivrigt? Célio kjender det. De har lært ham det.

Marianna.

Saa er det uden at ville det. Jeg kjender hverken ham eller det.

Ottavio.

Gid De maatte lære dem begge at kjende i samme Stund og aldrig skille dem fra hinanden — det er mit Hjertes Ønske.

Marianna.

Virkelig?

Ottavio.

Célio er min bedste Ven. Hvis jeg vilde vække Deres Interesse for ham, saa kunde jeg sige, at han er skjøn som Dagen, ung, ædel, — og jeg vilde ikke lyve. Men jeg vil kun tale til Deres Medlidenhed: Fra den Dag, han saa Dem, er han tungsindig indtil Døden.

Marianna.

Er det min Skyld, at han er tungsindig?

Ottavio.

Er det hans Skyld, at De er smuk? Han tænker kun paa Dem; Dag og Nat vanker han om dette Hus. Har De aldrig hørt Sang under Deres Vindu? Har De aldrig ved Midnatstide aabnet dette Jalousi?

Marianna.

Alle Mennesker har Lov til at synge om Aftenen. Denne Plads tilhører Alle.

Ottavio.

Alle kan ogsaa elske Dem, — men Ingen kan tilstaa Dem sin Kjærlighed. Hvor gammel er De, Marianna?

Marianna.

Et pudsigt Spørgsmaal! Og naar jeg nu sagde Dem, at jeg ikke var 18 Aar, hvad saa?

Ottavio.

Saa har De endnu 5 eller 6 Aar til at blive elsket, 8 eller 10 til selv at elske — og Resten til at bede til Gud.

Marianna.

Virkelig? Nuvel da! for ikke at spilde Tiden, saa elsker jeg Claudio, Deres Fætter og min Mand.

Ottavio.

Man kan lægge min Fætter og Deres Mand sammen saa tidt man vil, der kommer aldrig andet ud deraf end en gammel Pedant. De elsker ikke Claudio.

Marianna.

Heller ikke Célio. Det kan De sige ham.

Ottavio.

Hvorfor?

Marianna.

Hvorfor? Sig De mig, hvorfor jeg hører paa Dem? — Farvel, Signor Ottavio — denne Spøg har varet længe nok.

(Hun gaar.)

Sjette Scene.

Ottavio (alene).

Det er vist, hun har smukke Øjne! Ah! der er Claudio — det er noget ganske Andet — jeg kan ikke sige, jeg har synderlig Lyst til at fortsætte Samtalen med ham.

Syvende Scene.

Tibia. Claudio. Ottavio.

Claudio (til Tibia).

Jeg indrømmer, Du har Ret . . .

Ottavio.

Goddag, Fætter.

Claudio.

Goddag. (Til Tibia.) Jeg indrømmer, Du har . . .

Ottavio.

Farvel, Fætter!

Claudio.

Farvel, Farvel!

(Ottavio gaar.)

Ottende Scene.

Tibia. Claudio.

Claudio.

Jeg indrømmer, Du har Ret. Min Kone er et Mønster paa Dyd. Hvad mere kan jeg sige? . . . det er en grundfæstet Dyd.

Tibia.

Tror De, Herre?

Claudio.

Hvor kan hun forhindre, at man synger under hendes Vinduer? den Utaalmodighed, der er over hende, naar hun er hjemme, er kun en Følge af hendes Karakter. Lagde Du Mærke til, Tibia, at

hendes Moder, saasnart jeg berørte dette Punkt, øjeblikkelig var af samme Mening som jeg?

Tibia.

Med Hensyn til hvilket?

Claudio.

Med Hensyn til, at man synger under hendes Vinduer.

Tibia.

Ja, der er jo ikke noget Ondt i at synge. Jeg nynner selv undertiden.

Claudio.

Ja, nynne . . . men at synge godt, det er en vanskelig Sag.

Tibia.

Det er vanskeligt for Dem, Herre, og for mig, fordi Naturen ikke har givet os nogen Stemme, og saa fordi vi aldrig har uddannet den. Men se engang paa disse Skuespillere, hvor de gjør det brillant.

Claudio.

De Karle tilbringe deres Liv paa Brædderne.

Tibia.

Hvormeget tror nu Herren, at saadan En kan have om Aaret?

Claudio.

Hvem? En Raadsherre?

Tibia.

Nej, en Sanger.

Claudio.

Det vèd jeg ikke . . . men en Raadsherre har 1/3 Del af hvad jeg har. Gehejmeraaderne har det Dobbelte.

Tibia.

Hvis jeg var Podesta ligesom De, Herre, og jeg var gift, og min Kone havde Elskere, saa vilde jeg selv fælde Dommen over dem.

Claudio.

Hvormange Aar vilde Du sætte dem paa Galeierne?

Tibia.

Jeg vilde dømme dem til Døden. Saadan en Dødsdom, det er noget brillant Noget at læse højt.

Claudio.

Det er ikke Podestaen, der læser den. Det er Retsskriveren.

Tibia.

Han har en smuk Kone, Skriveren.

Claudio.

Nej, det er Præsidenten, der har en smuk Kone. Jeg spiste til Aften med dem igaar.

Tibia.

Ja men Skriverens Kone er ogsaa smuk. Den Bandit, der kommer her iaften, er Skriverkonens Elsker.

Claudio.

Hvilken Bandit?

Tibia.

Ham, som De sendte Bud efter.

Claudio.

Nu behøver han ikke at komme, efter hvad jeg nylig sagde Dig.

Tibia.

Om hvad?

Claudio.

Om min Kone.

Tibia.

Der kommer hun selv.

Niende Scene.

Tibia. Marianna. Claudio.

Marianna.

Ved De, hvad der er hændt mig, mens De var borte? Jeg har havt Besøg af Deres Fætter.

Claudio.

Hvem kan det være? Sig mig, hvad han hedder?

Marianna.

Ottavio hedder han. Han har gjort mig en Kjærlighedserklæring paa sin Ven Célios Vegne. Hvem er denne Célio? Kjender De det Menneske? Sørg for, at hverken han eller Ottavio sætter deres Fødder i vort Hus.

Claudio.

Jo vist kjender jeg ham. Det er en Søn af

Hermia, der bor her ved Siden af. Hvad svarede De til det?

Marianna.

Det kommer ikke Sagen ved, hvad jeg har svaret. Har De forstaaet, hvad jeg har sagt? Giv Folkene Ordre til, at de hverken lader dette Menneske eller hans Ven komme ind. Jeg venter de vil forulempe mig paa en eller anden Maade, og det vil jeg helst undgaa.

Tiende Scene.

Tibia. Claudio.

Claudio.

Hvad mener Du om det, Tibia? Der stikker Noget under!

Tibia.

Tror De det, Herre.

Claudio.

Hvorfor vilde hun ikke sige mig, hvad hun svarede? Det er uforskammet, at gjøre hende en Kjærlighedserklæring, men man skulde dog vide, hvad der var svaret. Jeg har en Mistanke om, at Hermias Søn er den, der staar i Spidsen for alt det Guitarspilleri.

Tibia.

At spærre Deres Dør for de to Herrer, er jo et ypperligt Middel til at holde dem borte.

Claudio.

Lad Du mig om det! — Jeg maa hen til min Svigermoder og fortælle hende, hvad jeg har opdaget.

Tibia.

Der kommer hun, Herre.

Claudio.

Hvem? Min Svigermoder?

Tibia.

Nej, Fru Hermia! Var det ikke hende, De talte om før, Herre?

Claudio.

Jo, der blev sagt, at det var Célios Moder — og det er ogsaa sandt, Tibia.

Tibia.

Se der kommer hun, Herre! hun har én, to — hun har tre Lakaier efter sig — det er en fin Dame.

Claudio.

Ja, det er hun — meget betydelig Formue.

Tibia.

Hun skal i alle Maader være meget respektabel, efter hvad jeg har hørt . . . De skulde tale til hende, Herre.

Claudio.

Hvad tænker Du paa?! Moderen til den unge Mand, som jeg maaske vil blive nødt til at lade stikke ihjel endnu iaften! . . . hans egen, kjødelige

Moder, Tibia! Fy! Skam Dig! Det ligner ikke Din sædvanlige gode Tone! Kom med. Lad os gaa ind.

(De gaa.)

Ellevte Scene.

Malvolio. Hermia. To Tjenere.

Hermia.

Er mine Befalinger blevne udførte? Har man bestilt Musikanterne til at komme?

Malvolio.

Ja, Frue! De er til Deres Tjeneste iaften.

Hermia.

Er Alt gjort istand til Festen? Sig til min Søn, at jeg beklager, at jeg ikke traf ham. — Hvad Tid er han gaaet ud?

Malvolio.

For at være gaaet ud maa man først være kommen hjem. Han har tilbragt Natten ude.

Hermia.

De ved ikke, hvad De selv siger. — Han spiste igaaraftes sammen med mig og fulgte mig hjem. — Er det Maleri, jeg kjøbte imorges, bragt ind i hans Studerekammer?

Malvolio.

Imens hans Fader var ilive, var han ikke saaledes.

Hermia.

Men mens hans Moder er i Live, er han saaledes, Malvolio. Hvem har anmodet Dem om at vaage over

hans Opførsel? Jeg raader Dem: Lad ham ikke se et saadant Ansigt eller høre en saadan Tale, eller ved Himlen! ikke en Time længer bliver De i hans Hus.

Malvolio.

Hvad har jeg da sagt? De spørger mig, hvad Tid min Herre er gaaet ud, og jeg svarer, at han endnu ikke er kommen hjem. Siden han har faaet denne Kjærlighed i Hovedet, ser man ham neppe fire Gange om Ugen.

Hermia.

Hvorfor er min Søns Bøger bedækkede med Støv? Hvorfor er der den Uorden i hans Bolig? Skal jeg selv tage fat for at faa det, som jeg vil? Det klæder Dem smukt at tale med om Ting, der ikke vedkommer Dem, istedetfor at gjøre Deres Pligt. Gaa! og se til at tæmme Deres Tunge.

Tolvte Scene.

Hermia. Célio.

Hermia.

Naa, mit kjære Barn, hvormed kan jeg glæde Dig iaften?

Célio.

Med hvad der glæder Dig.

Hermia (tager hans Arm).

Du vil have Glæder tilfælleds med mig, men ikke Sorger? Er det at dele retfærdigt, Célio. Hav kun Hemmeligheder for mig, mit Barn, — men hvad

der nager Dit Hjerte og gjør Dig ufølsom for Alt, — det maa Du ikke bære alene.

Célio.

Jeg har ingen Hemmelighed, — men hvis jeg havde, saa give Gud den vilde gjøre mig til en Støtte.

Hermia.

Da Du var lille, saa kjendte Dit unge Hjerte ingen anden Sorg eller Glæde end den, der kom fra mig! Et Blik fra mine Øjne kunde gjøre Dig glad eller bedrøvet. Nu er det anderledes, mit Barn, nu er jeg kun som en Søster: lindre Dine Sorger, det kan jeg ikke, men dele dem, det kan jeg.

Célio.

Min kjære Moder! — Ogsaa Du har været smuk! Bag dette lange Slør, som omgiver Dig, skimter man en Dronnings Anstand. O Moder! Du maa have indgydt Kjærlighed! Under Dine Vinduer har Guitarens Klang ofte tonet! En stolt og sorgløs Ungdom har Du tilbragt paa disse larmende Pladser, i de hvirvlende Fester. — Men selv har Du ikke elsket. En Slægtning af min Fader døde af Kjærlighed til Dig.

Hermia.

Hvilke Erindringer vækker Du hos mig!

Célio.

Hvis Dit Hjerte kan taale at mindes Sorgen, hvis det ikke er det samme som at faa Dig til at

græde, — saa fortæl mig, hvad der hændtes, fortæl det Hele.

Hermia.

Ak, mit Barn, hvorfor?

Célio.

Jeg beder Dig derom. Fortæl.

Hermia.

Du vil det? — Din Fader havde dengang aldrig set mig. Han kom paa den unge Orsinis Vegne for at anholde om min Haand. Han blev modtaget som en Person af hans Rang fortjente det og kom ofte i vort Hus. Orsini var et glimrende Parti — og dog afslog jeg hans Tilbud. Alt som Din Fader talte hans Sag, døde den Smule Tilbøjelighed, jeg havde næret for ham. Jeg anede ikke, at hans Kjærlighed til mig var saa stærk. Da han modtog mit Svar, faldt han bevidstløs om i Din Faders Arme. Han kom sig langsomt, han rejste, og man troede, han havde glemt sin Sorg. Da bad Din Fader for sig selv om det, han ikke havde kunnet erholde for Orsini. Jeg elskede ham inderligt, mine Slægtninge agtede og ærede ham. Vort Ægteskab blev strax bestemt og sex Uger efter aabnede Kirken sine Døre for os. Paa denne Tid kom Orsini hjem. Han opsøgte Din Fader, overvældede ham med Bebrejdelser, og beskyldte ham for at have sveget hans Tillid og for at have foraarsaget det Afslag, han modtog. „Du har villet

min Undergang“ — saaledes sluttede han — „og det skal ikke vare længe, før Du faar dit Ønske opfyldt.“ Forfærdet over disse Ord ilede Din Fader til min, for ved hans Vidnesbyrd at berolige Orsini. — Ak! det var for sent. Man fandt ham i hans Hjem, gjennemboret af sin Kaarde.

Célio.

Saaledes døde han?

Hermia.

Ja, saa grusomt endte han.

Célio.

Nej, Moder, den Død, der frier En for en haabløs Kjærlighed, vækker ingen Rædsel. Men Et beklager jeg ham for; at han troede sig bedraget af sin Ven.

Hermia.

Hvad er der, Celio? Du vender Dit Hoved bort.

Célio.

Og Du er bevæget, Moder! Det har smertet Dig at opfriske Din Sorg. Det var Uret af mig at bede Dig derom.

Hermia.

Tænk ikke paa mine Sorger — det er jo kun Erindringer. Dine Sorger bevæger mig langt mere. Jeg beder Dig ikke om at betro dem til mig; jeg ser dem. Og da du tager Del i mine — saa lad os

forsøge at kjæmpe imod dem. Der er nogle gode Venner hos mig iaften; lad os forsøge at adsprede os. Lad os prøve paa at leve, mit Barn, og paa glade at betragte, jeg Fortiden, Du Fremtiden. Kom Célio, ræk mig Din Haand.

Anden Akt.

Første Scene.

Pippo. Ottavio.

Ottavio.

Han opgiver det, siger De?

Pippo.

Stakkels unge Mand! Han er mere forelsket end nogensinde. Jeg skulde næsten tro, at han har Mistillid baade til Dem og til mig og til Alt omkring sig.

Ottavio.

Nej, ved Himlen! jeg opgiver det ikke. Jeg føler mig selv som en anden Marianna. Det morer mig at sætte Haardt mod Haardt. Enten sejrer Célio, eller jeg spilder min Veltalenhed!

Pippo.

Vil De handle mod hans Vilje?

Ottavio.

Ja, for at handle efter min egen, som er en ældre Søster til hans, — og for at komme denne

Claudio tillivs! Jeg hader ham, jeg foragter ham, jeg afskyer ham, lige fra hans Isse til hans Fod!

Pippo.

Der kommer min Herre! Bring ham selv Deres Svar. — Jeg vil ikke blande mig mere i denne Sag.

(gaar.)

Anden Scene.

Ottavio. Célio.

Ottavio.

Er det sandt, hvad man siger, Célio? Du opgiver det Hele?

Célio.

Hvad vil Du, jeg skal gjøre?

Ottavio.

Har Du ingen Tillid til mig? Du er bleg som Døden. Hvor har Du været?

Célio.

Hos min Moder.

Ottavio.

Hvorfor er Du saa tungsindig?

Célio.

Jeg véd det ikke. Tilgiv mig, — tilgiv. Gjør hvad Du vil! Opsøg Marianna, sig hende: at skuffe mig, er det samme som at give mig Døden; mit Liv er i hendes Øjne.

Ottavio.

Hvad Pokker har Du med Døden at bestille? Hvor kommer Du til at tænke paa den?

Célio.

Min Ven: jeg ser den foran mig.

Ottavio.

Døden?

Célio.

Ja, Kjærligheden og Døden.

Ottavio.

Hvad skal det sige?

Célio.

Ottavio! Kjærligheden og Døden holder hinanden i Haanden. Den Ene er Kilden til den største Lykke, et Menneske kan møde herneden, — den Anden sætter en Grændse for alle Smerter og for alle Onder.

Ottavio.

Er det en Bog, Du har der?

Célio.

Ja, — og som Du neppe har læst.

Ottavio.

Højst sandsynligt! Har man først læst én, saa er der ingen Grund til ikke at læse alle de andre.

Céllio (læser).

„Naar en sand Kjærlighed griber et Menneskes Hjerte, saa føler han tillige en Træthed, en Afkræf-

telse, der giver ham Længsel efter Døden. Hvorfor — det véd jeg ikke.“

Ottavio.

Nej, jeg ikke heller.

Célio (læser).

„Det er muligt, det kun er den første Kjærlighed, der virker saaledes. Maaske kommer det deraf, at Alt bliver øde omkring den, som elsker. Maaske deraf, at det er for ham, som han ikke kan være mere paa Jorden, naar han ikke opnaaer denne nye, eneste, uendelige Lykke, hvorom hans Hjerte taler til ham. Bonden, den plumpe Haandværker, som Intet véd, selv den frygtsomme unge Pige, der ellers skjælver ved Tanken om Døden, faar, naar hun elsker, Mod til at se den lige i Øjet.“ — Ottavio! Døden fører os til Gud, og det er som om jeg maa knæle, naar jeg tænker derpaa. Farvel, min kjære Ven.

Ottavio.

Hvor skal Du hen?

Célio.

Jeg har noget at udrette iaften. Farvel. Gjør, hvad Du vil.

Ottavio.

Du ser ud, som Du vilde gaa hen og drukne Dig. Skulde Du ikke, naar det kommer til Stykket være lidt bange for den Død, som Du taler om?

Célio.

Gid jeg havde kunnet styrte mig ind i Kampens Tummel — jeg skulde have omgivet mit Navn med Hæder! — Gid jeg havde kunnet bære Mariannas Farver, og vædet dem med mit Blod! Gid jeg kunde offre mit Liv for hendes Skyld! At handle, det forstaar jeg, — men ikke at tale. Min Tunge er ingen Tolk for mit Hjerte, og jeg vil dø uden at have gjort mig forstaaelig, som en Stum i sit Fængsel.

Ottavio.

Hvad er det for Tanker, Célio? Der er da andre Marianner til i denne Verden! Lad os spise tilaften sammen og blæse denne Marianna et Stykke.

Célio.

Farvel — Farvel! Min Tid er knap. Vi ses imorgen. (Gaar.)

Tredje Scene.

Ottavio (alene).

Célio! Hør engang! Jeg skal finde Dig en Marianna, der er sød og føjelig som et Lam. — I Sandhed, højst besynderligt! — Men ligemeget, jeg opgiver det ikke. Jeg føler mig som en Mand, der spiller paa en Andens Regning, og har Lykken imod sig. Han vil hellere ødelægge sin bedste Ven, end holde op. Ærgrelsen over at tabe med en Andens Penge opflammer ham hundrede Gange mere, end om det var hans egen Velfærd, der stod paa Spil. — Se

der! Det er Marianna, der gaar ud! Hun skal til Aftenmessen, kan jeg tænke. — Hun nærmer sig langsomt.

Fjerde Scene.

Ottavio. Marianna.

Ottavio.

Skjønne Marianna! Nu kan De sove roligt. Célios Hjerte tilhører en Anden, og det er ikke mere under Deres Vindu, at hans Serenader lyder.

Marianna.

Hvor det er Skade! Hvilken Ulykke, at jeg ikke har kunnet dele en Kjærlighed, som hans. Hvor Skjæbnen er mig imod! Jeg, som just var paa Veje til at elske ham.

Ottavio.

Virkelig?

Marianna.

Ja, paa min Ære, iaften eller imorgen tidligt — eller senest paa Søndag — det sværger jeg Dem til! Hvem vilde kunne undgaa at sejre, naar han har en Talsmand som Dem? Man skulde tro, at hans Lidenskab for mig har været Noget som Kinesisk eller Arabisk, siden han behøvede en Tolk, og det var den umuligt at tale sit eget Sprog.

Ottavio.

Spot kun! — Vi frygter Dem ikke mere.

Marianna.

Eller maaske denne Kjærlighed kun endnu er som et stakkels Pattebarn, og at De, den kloge Amme, der spadserede med det, har tabt det paa Hovedet.

Ottavio.

Den kloge Amme har kun ladet ham drikke af den Mælk, som Deres har indgivet Dem i rigeligt Maal. Der sidder endnu en Draabe paa Deres Læber. Hvert Ord, De taler, har en Smag deraf.

Marianna.

Hvad kaldes den forunderlige Mælk?

Ottavio.

Ligegyldighed. De forstaar hverken at elske eller at hade. De er som Bengalens Roser, Marianna, uden Duft og uden Torne.

Marianna.

Fortræffeligt! Har De forberedt Dem paa dette Indfald? Hvis Kladen til Deres smukke Taler ikke er brændt, saa beder jeg Dem, giv mig den, at jeg kan lære min Papegøje dem.

Ottavio.

Hvor kan det saare Dem? En Blomst, som mangler Duft, er derfor ikke mindre skjøn. Tvertimod; det er de smukkeste, som Gud har dannet saaledes, og jeg synes derfor ikke, De har nogen Grund til at beklage Dem.

Marianna.

Min kjære Fætter! Sig mig, beklager De ikke Kvindens Lod? Tænk engang paa, hvad der er hændet mig. Det er bestemt af Skjæbnen, at Célio elsker mig, eller tror at elske mig. Samme Célio fortæller det til sine Venner, og disse Venner bestemmer nu igjen, at jeg under Dødsstraf er forpligtet til at elske ham. Neapels Ungdom er saa naadig i Deres Person, at sende mig en værdig Repræsentant, der har det Hverv, at give mig tilkjende, at jeg om otte Dage har at elske bemeldte Signor Célio! Jeg beder Dem, tænk nu efter. Vilde man ikke have Ret til at foragte en Kvinde, der gik ind paa et saadant Forslag? Vilde man ikke sønderslide hendes Rygte, pege Fingre ad hende, bruge hendes Navn som Omkvæd paa Drikkeviser? — Men viser hun et saadant Forslag tilbage med den Foragt, det fortjener, gives der saa et Uhyre, der kan lignes ved hende i Grumhed, gives der en Statue, der kan lignes ved hende i Kulde? Og den Mand, der taler til hende, der vover at standse hende med Messebogen i Haanden paa en offentlig Plads, er han ikke i sin fulde Ret, naar han siger til hende: De er som Bengalens Roser — uden Torne og uden Duft?

Ottavio.

Kusine! Bliv for Guds Skyld ikke vred!

Marianna.

Er der noget mere latterligt til i Verden,

end Ærbarhed og Troskab? Har man ikke Ret til at smile ad den Kvinde, der i sit Hjertes Stolthed tror, at hun er noget værd, og som for at fortjene Andres Agtelse begynder med at agte sig selv? Hvad er Alt det andet end taabelige Drømme, Sæbebobler, der brister ved det første Suk fra en Kavaller paa Moden?

Ottavio.

De tager fejl baade af mig og Célio.

Marianna.

Hvad er en Kvinde, naar man ser sig rigtigt for? Et Øjebliks Beskjæftigelse, en tom Skygge, som man giver sig Mine af at elske for at kunne have den Tilfredsstillelse at sige, at man elsker. En Kvinde! Det er en Adspredelse, — intet Andet! Skulde man ikke kunne sige, naar man møder en Kvinde paa sin Vej: Det er en smuk Fantasi der gaar forbi! Og vilde den ikke være et enfoldigt Barn, der vilde sænke sit Blik foran hende, som vilde sige ganske sagte til sig selv: „Det er maaske et helt Livs Lykke," — og som vilde lade hende gaa uanfægtet bort.

(Hun gaar.)

Femte Scene.

Ottavio (alene).

Tra dera la la- tra dera la la! . . . Et snurrigt lille Væsen!

(Kalder ind i Værtshuset.)

Holla, der!

(Til en Opvarter, som kommer ud.)

Bring mig en Flaske af et eller Andet herud i dette Lysthus.

Opvarteren.

Hvad Excellensen behager. Skal det være Lacrymæ-christi?

Ottavio.

Lad gaa, ja!

(Han skriver nogle Ord med et Blyant.)

Se at finde Signor Célio i en af Gaderne heromkring. Han har en mørk Kappe paa og en Klædning, der er endnu mørkere. Sig til ham, at en af hans Venner sidder ganske ene og drikker Lacrymæchristi. Derefter skal De gaa hen paa den store Plads, hilse fra mig og give dette til en vis Rasalinde (Han giver ham den skrevne Seddel.) Hun er rødhaaret og sidder altid i sit Vindu.

(Opvarteren gaar.)

Sjette Scene.

Ottavio. Lidt efter Claudio og Tibia.

Ottavio (alene.)

Jeg ved ikke, hvad det er, der sidder i Halsen paa mig! Jeg er saa trist som Dagen efter en Svir. Jeg kan lige saa godt spise til Middag her. — Skulde jeg have Lyst til at sove? . . . Jeg føler mig ordenlig træt.

(Claudio og Tibia kommer ind.)

Ottavio.

Ah! Fætter Claudio! De er en fortræffelig Dommer! Hvorhen saa hastig?

Claudio.

Hvad mener De med det, Signor Octave?

Ottavio.

Jeg mener, at De er en Podesta, der har smukke Former.

Claudio.

Sigter De til min Skabning eller til mine Talegaver.

Ottavio.

Til de sidste, naturligvis. Deres Kappe strutter af Veltalenhed, og Deres Arme er to henrivende Parentheser.

Claudio.

I Forbigaaende sagt, Signor Ottavio, De skulde ikke have brændt Deres Fingre paa min Dørhammer?

Ottavio.

Hvorledes det fætterlige Paradigma paa Alvidenhed.

Claudio.

Ved at banke paa, fætterlige Paradigma paa Elegance.

Ottavio.

Og paa Respekt, Claudio, det kan De dristig tilføje — det vil sige, for Deres Dørhammer. Men

De kan gjerne lade den male frisk op — jeg er ikke bange for at smudske mine Fingre paa den.

Claudio.

Hvorledes det, spøgefulde Fætter?

Ottavio.

Ved ikke at banke paa, bidende Fætter.

Claudio.

Da er det dog noget saadant, der er hændt Dem, eftersom min Kone har befalet sine Folk at slaa Døren i for Næsen af Dem ved første Lejlighed.

Ottavio.

Du er nok nærsynet, elskværdige Dommer. Du giver Din Kompliment en fejl Adresse.

Claudio.

Mine Øjne fejler Ingenting, mundrappe Fætter. Har Du maaske ikke gjort min Kone en Kjærlighedserklæring?

Ottavio.

I hvilken Anledning, skarpsindige Øvrighedsperson?

Claudio.

I Anledning af Din Ven, Célio, velvillige Commisionær. Uheldigvis har jeg hørt Alting.

Ottavio.

Med hvilket Øre, ubestikkelige Senator?

Claudio.

Med min Kones, uimodstaaelige Kurmager. Hun har fortalt mig Alt.

Ottavio.

Alt? Er Du vis paa det, Ideal af en Ægtemand! Er der ikke blevet en lille Smule tilbage i dette henrivende Øre?

Claudio.

Jo, hendes Svar, kjære Sviregast, som jeg har faaet Ordre til at bringe Dig.

Ottavio.

Men jeg har ikke faaet Ordre til at høre paa det, elskværdige Dokumentlap.

Claudio.

Min Dør vil nok give Dig Svaret, kjære Spillefugl, hvis Du vil henvende Dig til den.

Ottavio.

Det føler jeg ingen synderlig Lyst til, kjære Dødsdekret. Jeg kan leve lykkelig uden det.

Claudio.

Jeg ønsker Dig alt muligt Held, kjære Tærningtriller!

(Gaar med Tibia.)

Ottavio.

Iligemaade, kjære Fængselslaas! Og sov vel — ligesom i Retten.

Syvende Scene.

Ottavio. Opvarteren.

Opvarteren.

Den rødhaarede Frøken var ikke i sit Vindu, Herre. Hun kan ikke benytte sig af Deres Indbydelse.

Ottavio.

Gid Pokker havde hende, og Dig ogsaa!

Opvarteren.

Og Herren med den mørke Kappe er ikke at finde her i Nærheden. Men jeg mødte hans Tjener og gav ham Besked. (Han gaar ind.)

Ottavio.

Det er ogsaa en jammerlig Verden! Skal jeg virkelig spise ganske alene? Hvordan Pokker skal det gaa?

(Opvarteren bringer en Vinflaske og et Bæger, stiller det paa Bordet og gaar ind igjen.

Det er godt! — Det kan jeg lide!

(Han sætter sig, skjænker og drikker.)

Maaske det lykkes mig at begrave min Tungsindighed i denne Vin — eller idetmindste at begrave Vinen i min Tungsindighed. Ah! Aftenmessen er forbi . . . Der kommer Marianna tilbage.

Ottende Scene.

Ottavio (siddende.) Marianna.

Marianna.

Her endnu, Signor Ottavio? allerede tilbords? Det maa være lidt trist at sidde ganske alene og beruse sig.

Ottavio.

Jeg føler mig forladt af den ganske Verden. Jeg gjør mig Umage for at komme til at se dobbelt; saa kan jeg holde mig selv med Selskab.

Marianna.

Og ingen af Deres Venner, slet Ingen, vil lette Dem Ensomhedens skrækkelige Byrde?

Ottavio.

Skal jeg sige det ligeud, saa havde jeg inviteret en vis Rasalinde, én af mine Veninder, til at spise med mig. Men hun spiser ude som en Standsperson.

Marianna.

Det var en fortrædelig Historie, — De maa føle en forfærdelig Tomhed i Deres Hjerte.

Ottavio.

En Tomhed, som jeg ikke kan beskrive, og som jeg forgjæves søger at overføre paa dette Bæger. Klokkerne fra Aftenmessen har ødelagt mit Hoved for hele Aftenen.

Marianna.

Sig mig, Fætter, er det Vin til 15 Sous Flasken, De drikker der.

Ottavio.

Gjør Dem blot ikke lystig over den; det er Lacrymæ-christi, hverken mer eller mindre, og fortræffelig.

Marianna.

Det forundrer mig, at De ikke drikker Vin til 15 Sous. Jeg beder Dem, drik den.

Ottavio.

Hvorfor skulde jeg drikke den, om jeg maa spørge?

Marianna.

Smag den. Jeg er vis paa, der er ingen Forskjel mellem den og den, De drikker.

Ottavio.

Der er ligesaa stor en Forskjel som mellem Solen og en Lygte!

Marianna.

Jeg siger nej! det er et og det samme.

Ottavio.

Guderne bevare os! . . . Gjør De Nar ad mig?

Marianna.

De finder virkelig, at der er saa stor en Forskjel?

Ottavio.

Uhyre!

Marianna.

Jeg troede, at det var med Vin som med Kvinder. Hvilket usselt Hjerte maa De dog have, siden det skal gaa i Lære hos Deres Læber. De drikker ikke den samme Vin, som Pøblen drikker, men De elsker de samme Kvinder. Al den Aand og Poesi som denne Flaske gjemmer, Saften af den ædle Drue, som den

brændende Sol har lokket frem af Vesuvs Lava, vil kun yde Dem et Skin af Glæde. De rødmer over at drikke simpel Vin, Deres Læber vægrer sig derved — Deres Læber ere kræsne, men Deres Hjerte beruser sig for billigt Kjøb! — Godnat Fætter! Gid Rosalinde maatte komme og trøste Dem i Deres Ensomhed.

Ottavio.

Blot to Ord, skjønne Marianna; mit Svar skal være kort. Hvor længe tror De det er nødvendigt at gjøre Kur til denne Flaske for at opnaa dens Gunst? De har Ret, den gjemmer i sig en himmelsk Ild, og Pøblens Vin ligner den lige saa lidt som en Bondemand ligner sin Herre! Og dog! se engang hvor skikkelig den er! Et Ord har været nok for at faa den frem fra sin Kjælder; bedækket med Støv, som den er, iler den til mig for at skjænke mig et Øjebliks Glemsel og — dø. Sin purpurfarvede Krone kaster den i Støvet, og i Kyssets Hede udaander den paa mine Læber.

Marianna.

Er De sikker paa, at den derfor er mere værd? Hvis den var forsvunden, vilde da ikke De, De, som er En af dens ægte Elskere, om det gjordes nødigt, stige ned paa Bunden af Vulkanen, for at finde den igjen?

Ottavio.

Gud har hverken skjult den paa Toppen af et utilgængeligt Bjerg eller paa Bunden af en Afgrund. Han har smykket vore skjønne Skrænter med dens

gyldne Klaser. Saa sjelden og saa herlig som den er, den nægter Ingen Adgang til sig. Den viser sig i Solens Lys og et helt Hof af Bier og Gedehamse sværmer om den fra Morgen og til Aften. Vandringsmanden, der fortæres af Tørst, kan hvile sig under dens grønne Ranker; aldrig lader den ham smægte forgjæves, aldrig nægter den ham de blide Taarer, hvoraf dens Hjerte er fuldt. Ak Marianna! Skjønheden er en skjæbnesvanger Gave. Den Klogskab, hvoraf den roser sig, er i Slægt med Gjerrigheden, — og der er stundom mere Overbærenhed med dens Svaghed, end med dens Grumhed. — Godnat Kusine! Gid Célio kunde glemme Dem.

(Han gaar ind i Herberget.)

Niende Scene.

Claudio. Marianna.

Claudio.

Tror De maaske, at jeg er en Lededukke, og at jeg er sat her paa Jorden for at agere Fugleskræmsel?

Marianna.

Hvor kommer De paa denne gratieuse Idé?

Claudio.

Tror De, at en Mand af min Anseelse ikke vèd, hvad Ord betyder, og at jeg lader mig spille paa Næsen som en omvandrende Gjøgler?

Marianna.

Hvem gjælder Deres Vrede iaften?

Claudio.

Tror De maaske ikke, jeg har forstaaet Deres egne Ord: „Naar denne Mand eller hans Ven viser sig ved min Dør, saa sørg for, at den bliver smækket i for Næsen af dem“ — og saa skulde jeg maaske finde det passende at se Dem staa og samtale med ham i en Løvhytte?

Marianna.

Har De set mig i en Løvhytte?

Claudio.

Med disse mine egne Øjne, ja! i Verandaen derhenne! En Værtshusveranda er ikke Stedet at føre Samtale i for en Øvrighedspersons Kone, og det kan ikke nytte, at man lader sin Dør lukke i for Folk, naar man selv uden mindste Skamfølelse opsøger dem udenfor.

Marianna.

Naar er det blevet mig forbudt at tale med en af Deres Slægtninge?

Claudio.

Naar en af mine Slægtninge er det samme som en af Deres Elskere, saa er det bedst at afholde sig derfra.

Marianna.

Ottavio! En af mine Elskere? Er De fra Forstanden? Han har aldrig i sit Liv gjort Kur til Nogen.

Claudio.

Han er hengiven til alle mulige Laster, en Kneipegast, hverken mer eller mindre.

Marianna.

En Grund mere til at han ikke er, som De saa smukt siger, „En af mine Elskere“. Jeg har nu Lyst til at tale med ham under en — „Værtshusveranda“!

Claudio.

Driv mig ikke til en eller anden ubehagelig Yderlighed med Deres Extravagancer! Tænk over, hvad de gjør.

Marianna.

Hvad er det for en Yderlighed, De taler om? det kunde dog more mig at vide.

Claudio.

Jeg forbyder Dem at se ham, jeg forbyder Dem at tale et eneste Ord med ham hverken i mit Hus, eller i en Andens Hus eller under aaben Himmel.

Marianna.

Nej virkelig? Det er noget Nyt! Ottavio er min Slægtning saagodt som Deres, jeg taler med ham naar jeg har Lyst dertil, baade under aaben Himmel og andetsteds — og i mit eget Hus, hvis han vil gjøre mig den Ære at komme der.

Claudio.

Maa jeg bede Dem erindre, hvad De der sagde! Jeg lover Dem en exemplarisk Afstraffelse, hvis De handler mod min Vilje!

Marianna.

De maa se at finde Dem i, at jeg handler efter min egen, og lov mig forresten hvad De vil, — det er mig ganske ligegyldigt.

Claudio.

Marianna! lad os afbryde denne Samtale. Enten er De saa god at indse det Upassende i at give sig i Snak i en Værtshusveranda, eller ogsaa driver De mig til en Voldsomhed, der ikke passer sig for min Stand.

Tiende Scene.

Marianna (alene).

Holla! Er der Nogen!

(Til en Tjener, som kommer ud.)

Ser De den unge Mand, som sidder ved Bordet derinde? Gaa ind og sig ham, at jeg ønsker at tale med ham, hvis han vil gjøre sig den Ulejlighed at komme herud. (Tjeneren gaar ind i Værtshuset.) Det er noget Nyt! Hvad anser man mig for? Hvad Ondt har jeg gjort? . . . Hvordan er det, jeg ser ud idag? Det er en afskyelig Kjole, jeg har paa! — Hvad betyder dette? Jeg skulde drive ham til Voldsomheder! hvilke? — Jeg vilde ønske min Moder var her — aa bah! hun giver ham altid Ret. Jeg havde Lyst til — jeg véd ikke hvad! — Naa, saa det er altsaa Begyndelsen! Man har forberedet mig derpaa! jeg vidste det. Jeg ventede det! — Giv Tid! giv Tid! — Han vil altsaa straffe mig! Ja saa! Jeg gad dog nok vide, hvad det vil sige?

Ellevte Scene.

Ottavio. Marianna.

Marianna.

Kom nærmere, Ottavio. Jeg har Noget at sige

Dem. Jeg har tænkt over, hvad De sagde mig før om Deres Ven, Célio. Sig mig, hvorfor giver han ikke selv tilkjende, hvad han føler?

Ottavio.

Af en meget naturlig Grund: han har skrevet Dem til, De har revet hans Breve itu; han har sendt Dem Bud, De har Intet villet høre, han har bragt Dem Serenader, De har ladet ham blive paa Gaden — ja, han har endogsaa givet sig Djævlen i Vold, — og ligemeget har det hjulpet.

Marianna.

Djævelen — er det Dem selv?

Ottavio.

Ja.

Marianna.

Nuvel! Fortæl mig Noget om ham.

Ottavio.

Er det alvorligt ment?

Marianna.

Ja, vist saa, ja — fuldkomment alvorligt! Tal saa. Jeg hører.

Ottavio.

De vil le deraf.

Marianna.

De er en daarlig Advokat. Tal dog — enten jeg saa ler eller ej.

Ottavio.

Hvad ser De efter? De drejer Dem til alle Sider. I Sandhed! De er vred.

Marianna.

Jeg vil være paa Moden, Ottavio, jeg vil anskaffe mig en opvartende Kavaller — er det ikke saadan det hedder? Forstod jeg Dem rigtigt før? bebrejdede De mig ikke før, — med Deres Flaske —, at jeg var for streng, og at jeg viste dem, der elsker mig, tilbage? Nu vel da! Jeg beslutter nu at høre paa dem ... Man har truet mig, man har fornærmet mig — Svar mig, har jeg fortjent det?

Ottavio.

Nej — i Sandhed — nej!

Marianna.

Jeg kan hverken lyve eller bedrage, — men netop derfor vil jeg have min Frihed. Der gives ikke en Kvinde i hele Italien, uden at hun jo taaler at have dem omkring sig, som forsøger at tale til hende om Kjærlighed — Hvem beskylder hende derfor for Bedrag eller Brøde? De bebrejder mig, at jeg lader dem, der bringer mig Serenader, blive udenfor paa Gaden — det vil jeg gjøre endnu — men mit Vindu skal staa paa Klem, og jeg vil være bagved og lytte til.

Ottavio.

Maa jeg fortælle Célio . . .

Marianna.

Célio eller hvem De vil — Det er mig uden Forskjel! — Hvad raader De mig, Ottavio? — Jeg spørger Dem om Deres Mening . . . De svarer

ikke? . . . Jeg siger Dem, det er mit Alvor — Iaften, endnu iaften vil jeg have, at man bringer mig en Serenade. Det skal more mig at høre efter. — Jeg gad dog set, om man vover at forbyde mig det.

(Giver ham et Baand af sin Kjole.)

Se her! det er mine Farver! Hvem De vil, maa bære dem.

Ottavio.

Marianna! Jeg vèd ikke hvad det er, der har kunnet indgyde Dem et Øjebliks Velvilje imod mig, men siden De har ladet mig kalde, siden De har samtykket i at høre paa mig, saa beder jeg Dem: i Himlens Navn! vedbliv et Øjeblik at være, som De nu er, og lad mig tale til Dem.

Marianna.

Hvad har De at sige mig?

Ottavio.

Hvis der nogensinde i denne Verden har levet en Mand, der var værdig til at forstaa Dem, værdig til at leve og til at dø for Dem — saa er det Célio. Der har aldrig været stort ved mig. Jeg tilstaar ærligt, at den Lidenskab, hvorom jeg taler, kun har fundet en daarlig Tolk i mig. De, som er saa smuk og saa ung! Hvis De vidste, hvilken Skat af Lykke, der hviler i Dem og i ham! I denne friske, skjønne Ungdom, i denne første Samklang mellem to beslægtede Sjæle! Jeg taler ikke til Dem, om hvad han har lidt, om denne blide ømme Tungsind, som al Deres Strenghed ikke har kunnet trætte, som vilde

gaa Døden imøde uden at klage! — Ja, Marianna, han vil dø deraf. Hvad kan jeg sige Dem? Ved hvilket Middel skal jeg give mine Ord den Kraft, de mangle? Jeg kjender ikke Kjærlighedens Sprog. Men spørg Deres egen Sjæl — den maa kunne tale til Dem om hans. Gives der en Magt, der er istand til at røre Dem? De, som forstaar at bede til Gud, sig mig, gives der en Bøn, der kan tolke Alt, hvoraf mit Hjerte er fuldt?

(Han kaster sig paa Knæ.)

Marianna.

Rejs Dem, Ottavio. Hvis Nogen kom og hørte Dem, i Sandhed, de vilde tro, at det var Deres egen Sag, De talte.

Ottavio.

Marianna! Marianna! I Himlens Navn! smil ikke! Luk ikke Deres Hjerte i for det første Lysglimt, der maaske er trængt derind!

Marianna.

Er De saa sikker paa, at jeg ikke har Grund til at smile?

Ottavio (rejser sig).

Ja! De har Ret. Jeg vèd, hvilken Ulykke mit Venskab kan bringe. Jeg vèd, hvem jeg er. Jeg føler det: I min Mund klinger et saadant Sprog som Spot. De tror, jeg ikke mener, hvad jeg siger. Og dog har jeg maaske aldrig saa bittert som nu følt, hvor ringe en Tillid jeg formaar at vække.

Marianna.

Hvorfor det? De ser, jeg hører paa Dem. Célio mishager mig — ham bryder jeg mig ikke om. Tal til mig om en Anden — om hvem De vil.

Ottavio.

O Kvinde! Tre Gange Kvinde! Célio mishager Dem — men den Første den Bedste vil maaske behage Dem. Den Mand, der elsker Dem, der følger Dem som Deres Skygge, som vilde dø paa et Ord fra Deres Læber — han mishager Dem! Han er ung, smuk, rig — i alle Henseender Dem værdig — men han mishager Dem! og den Første, den Bedste behager Dem!

Marianna.

Gjør, hvad jeg har sagt Dem — eller se mig aldrig mere. (Gaar ind i Huset.)

Tolvte Scene.

Ottavio (alene).

De er meget smuk, Marianna, og den lille Caprice med Deres Vrede er en tiltalende Maade at slutte Fred paa. Jeg behøver ikke at være saa meget indbildsk for at forstaa det — naar jeg var lidt troløs, var det nok. Men det skal dog være Célio, der faar Nytten deraf.

Trettende Scene.

Ottavio. Célio.

Célio.

Du har ladet mig kalde, hvad Nyt?

Ottavio.

Fæst dette Baand paa Din Hue, Célio. Tag Din Guitar og Din Kaarde — vor Sag er halvvejs vunden.

Célio.

I Himlens Navn! spot mig ikke!

Ottavio.

Natten bliver skjøn. Maanen hæver sig allerede i Horizonten. Marianna er ene i Aften . . . bagved Jalousiet . . . Hun har sagt, at hun vil høre paa Dig.

Célio.

Er det Sandhed? er det Sandhed? Octave! enten skjænker Du mig Livet — eller ogsaa kjender Du ikke til Medlidenhed.

Ottavio.

Jeg siger Dig, at det er aftalt. En Sang under hendes Vindu — en lang Kappe, en Dolk i Bæltet, en Maske for Ansigtet — Har Du Maske?

Célio.

Nej.

Ottavio.

Ingen Maske!? — Forelsket og i Karnevalet! Nej, han tænker paa Ingenting! — Men saa gaa dog saa hurtigt som muligt og skaf Dig, hvad Du behøver.

Célio.

Ak, Gud! mit Hjerte banker . . .

Ottavio.

Mod, min Ven! Afsted! Du vil falde mig om Halsen, naar Du kommer tilbage! Afsted! Afsted. Natten stunder til! (Célio gaar.)
Jeg har fortjent en Belønning for al min Umage; jeg vil give mig selv Noget at spise — jeg blev ikke færdig før. (kalder.)
Holla! Giovanni! Beppo! . . .

(Gaar ind i Værtshuset.)

Fjortende Scene.

Tibia. Claudio. Marianna (paa Balkonen).
To Banditter.

Claudio (til Banditterne).

Har I forstaaet? I lader ham komme ind og kaster Jer over ham, saasnart han er kommen til dette Budskads. (En af Banditterne gaar.)

Marianna (paa Balkonen, afsides).

Hvad ser jeg? Min Mand og Tibia!

Tibia (til Claudio).

Men hvis han kommer fra den anden Side, Herre?

Claudio.

Hvad siger Du, Tibia, fra den anden Side? Skal min Plan strande paa det?

Marianna (afsides).

Hvad er det, de siger?

Tibia.

Ja, man kan jo komme baade fra Højre og Venstre.

Claudio.

Det har Du Ret i! det har jeg ikke tænkt paa.

Tibia.

Hvis han nu kommer fra Venstre, hvad skal vi saa gjøre, Herre?

Claudio.

Hvis han kommer fra Venstre — saa venter vi ham bagved Muren.

Marianna (afsides).

Himmel! hvad hører jeg?

Tibia.

Og dersom han kommer fra Højre?

Claudio.

Fra Højre? — vent lidt! saa gjør vi akkurat det Samme! (Den anden Bandit gaar.)

Marianna (afsides).

Hvordan skal jeg advare Ottavio?

Tibia.

Der kommer han, Herre. — Se hvor stor hans Skygge er — det er en velvoxen Mand.

Claudio.

Lad os skjule os — og falde over ham, naar Tiden kommer. (De gaar.)

Femtende Scene.

Célio (maskeret). Marianna (paa Balkonen).

Célio (nærmer sig Balkonen).

Marianna! Marianna! Er det Dem?

Marianna.

Fly, Ottavio, fly!

Célio.

Ottavio!? Gud i Himlen! hørte jeg rigtigt?

Marianna.

Huset er omringet med Mordere. Min Mand har hørt vor Samtale, Døden er Dem viss, hvis De tøver et Minut endnu.

Célio.

Er det en Drøm! Er det mig, der er Célio?

Marianna.

Ottavio, Ottavio — i Himlens Navn — tøv ikke! Der er ingen Tid at spilde, kom imorgen naar Kl. er tolv, bagved Haven — Jeg venter Dem! (Hun gaar ind.)

Sextende Scene.

Célio. Tibia.

(Tibia følger ham hemmeligt.)

Célio

(demaskerer sig og drager sin Kaarde).

Død! kom mig tilhjælp! Ottavio! Forræder! Mit Blod komme over Dit Hoved! Hvorfor har Du sendt mig i denne grusomme Fælde? — Jeg forstaar det ikke — men jeg vil vide det! Om det koster mig mit Liv, jeg vil have en Løsning paa denne forfærdelige Gaade. (Han gaar, Tibia følger efter.)

Syttende Scene.

Ottavio

(kommer ud fra Værsthuset).

Ah! — Hvad skal jeg tage mig til? . . . Jeg

har udrettet Noget for en Andens Lykke — hvad skal jeg nu finde paa for min egen Fornøjelse! ... I Sandhed! en dejlig Nat! . . . En henrivende Kvinde! og hvor Vreden klædte hende godt. — Hvorfor mon hun var vred? . . . Jeg aner det ikke. — At snappe en Elskerinde bort fra en Ven — det er for ordinært for mig. — Det er dejligt at være mæt. Det er klart, at Célio var fastende endnu. — Hvor Du vilde have afskyet mig, Marianna, hvis det var mig, der havde elsket Dig! Du vilde have lukket Døren for mig, og din Døgenigt af en Mand vilde være forekommet Dig som en Adonis i Sammenligning med mig. Hvad Mening er der nu i Alt det? Det er Tilfældet, der har Ret. Der er kun Lykke og Ulykke i denne Verden! Imorges var Célio trøstesløs, og nu . . .

(Man hører en dump Støj og en Klirren af Kaarder.)

Hvad er det? Hvad er det for en Støj.

Célio (med kvalt Røst).

Til Hjælp! . . .

Ottavio.

Célio! Det var Célios Stemme!

(Løber hen til Gitteret.)

Luk op! luk op! eller jeg sprænger dette Gitter!

Attende Scene.

Claudio (viser sig).

Hvad vil De?

Ottavio.

Hvor er Célio?

Claudio.

Jeg antager ikke, han har for Skik at sove i dette Hus.

Ottavio.

Hvis Du har dræbt ham, Claudio, vogt Dig, vogt Dig! Jeg kvæler Dig med disse mine Hænder.

Claudio.

Er De fra Forstanden, eller gaar De isøvne? Søg saa meget som De vil i denne Have. Jeg har ikke set Nogen gaa derind. — Og hvis Nogen vilde gjøre det, saa maatte jeg vel have Ret til ikke at lukke ham op.

(Ottavio træder ind; Claudio nærmer sig Tibia og siger:)

Er Alt udrettet, som jeg har befalet?

Tibia.

Ja, Herre, Vær De kun rolig. De kan søge saa meget, som de vil.

Claudio.

Godt! Lad os nu tænke paa min Kone — og skynde os at forberede hendes Moder.

(De gaa.)

Nittende Scene.

Marianna (alene).

Der er ingen Tvivl mulig — jeg tager ikke fejl! Jeg saa de spredte Skygger samle sig og falde over ham! Jeg hørte Kaarderne klirre — og et kvalt Skrig, det forfærdelige, det sidste! Stakkels Ottavio! Saa tapper som han er — thi tapper er

han! — De har overrumplet ham! Er det muligt, at saa ringe en Synd, skal straffes saa grusomt! Og det var min Skyld — min! det er mig, der har handlet saa letsindigt, — et Indfald, et Lune, ikke andet! — Jeg maa se ham . . . Jeg maa vide . . .

Tyvende Scene.

Marianna. Ottavio.

(Ottavio træder ind med Kaarden i Haanden, seende sig om til alle Sider.)

Marianna.

Ottavio! er det Dem?

Ottavio.

Det er mig, Marianna. — Célio er ikke mere!

Marianna.

Célio, siger De? . . . hvorledes . . .

Ottavio.

Célio er ikke mere!

Marianna.

O Himmel!

Ottavio.

Célio er ikke mere! — Gaa ikke did.

Marianna.

Hvor skal jeg gaa hen? Jeg er fortabt! — Jeg maa bort, Ottavio! — jeg maa flygte! — Er det sikkert, at Claudio ikke er i Huset?

Ottavio.

De har taget deres Forholdsregler . . . De har været kloge nok til at lade mig alene.

Marianna.

Jeg kjender ham, — jeg er fortabt . . . De ogsaa! . . . Lad os flygte — hvert Øjeblik kan De komme tilbage.

Ottavio.

Flygt, hvis De vil. Jeg bliver. Hvis de kommer, skal de træffe mig. Hvad der saa sker, jeg venter dem. Jeg vil vaage hos ham i hans sidste Søvn.

Marianna.

Men jeg da? Vil De forlade mig? Ved De, hvilken Fare, De udsætter Dem for, og hvorvidt hans Hævn kan gaa.

Ottavio.

Se derhen! Ser De den lille, skumle Plads, der bagved disse Træer, hvor Muren bøjer om, — der hviler min bedste Ven. — Alt Andet er mig Intet.

Marianna.

Selv Deres Liv — og mit?

Ottavio.

Selv det. Se derhen! . . . Ene jeg i hele Verden kjendte ham. Sæt paa hans Grav en Alabasterurne og hyl den i et Sørgeslør. Saadan var han. Saadan dækkede det blide Tungsind hans rene, ædle Sjæl . . . Den Kvinde havde lært Lykken at kjende, som havde elsket ham!

Marianna.

Og hvis en Fare havde truet hende, — vilde han da være ilet til hendes Forsvar?

Ottavio.

Ja! sandelig! det vilde han. Han alene var istand til et Offer uden Grændser. Han alene vilde have viet sit hele Liv til den Kvinde, han elskede, som han har trodset Døden for hendes Skyld.

Marianna.

Og De, Ottavio? vilde De da ikke have handlet saadan?

Ottavio.

Jeg? — Jeg er kun en Galning uden Hjerte. Jeg agter ikke Kvinden. Den Kjærlighed, jeg vækker, er som den, jeg føler selv: En Rus, flygtig som en Drøm. Min Munterhed er kun en Maske. Mit Hjerte er gammelt! — Fejg er jeg, fejg! hans Død er ikke hævnet!

Marianna.

Hævnet? og hvorledes? — Claudio er gammel — han modtager ikke en Duel — og han er altfor mægtig her i Byen til at frygte Dem.

Ottavio.

Célio vilde have hævnet mig, hvis jeg var død for ham, som han er død for mig. Hans Grav hører mig til. Det er mig, som de har strakt til Jorden i Mørket derhenne, for min Skyld har de hvæsset deres Kaarder, det er mig, som de har

myrdet. . . . Farvel min Ungdoms Glæde, sorgløse Letsind, fri og glade Liv ved Foden af Vesuv! Farvel I muntre Aftener med eders Støj og Raab, med Serenaderne under de gyldne Balkoner! Farvel Neapel med Dine Kvinder! Dine Maskeballer ved Faklernes Skin! Dine Fester under Skovenes Skygge! Farvel Kjærlighed og Venskab! — Min Plads er tom paa Jorden.

Marianna.

Er De sikker derpaa, Ottavio? — Hvorfor siger De: Farvel, Kjærlighed?

Ottavio.

Jeg elsker Dem ikke, Marianna, Det var Celio, der elskede Dem.